

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 06, 2014

Nummer 6, 2014

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:745](#) 05-03-2014

Wageningen/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:737](#) 05-03-2014

Teylingen/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:631](#) 26-02-2014

Wijchen/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:598](#) 26-02-2014

Meppel/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:529](#) 19-02-2014

Eindhoven/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:193](#) 29-01-2014

Aalten/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:182](#) 29-01-2014

Eersel/planschade

RECHTSPRAAK

Teylingen/planschade

Geen sprake van passieve risicoaanvaarding omdat in dit specifieke geval een termijn van vijf maanden niet voldoende is om een ontvankelijke aanvraag voor een reëel bouwplan voor het perceel in te dienen.

Casus

Verzoekster heeft op 13 oktober 2010 een verzoek ingediend om een tegemoetkoming in planschade, die zij stelt te lijden ten gevolge van het nieuwe bestemmingsplan 'Oost Sassenheim' waarin de mogelijkheid om een extra woning op haar perceel te bouwen is komen te vervallen.

Het college heeft aan de afwijzing van dit verzoek ten grondslag gelegd een advies van de SAOZ van juni 2011 en een daarop volgend nader advies van 12 september 2011. De SAOZ heeft geconcludeerd dat de planologische wijziging heeft geleid tot een planologisch nadeliger positie voor verzoekster en heeft de schade getaxeerd op € 40.300. Volgens de SAOZ dient de schade echter voor rekening van verzoekster te blijven, omdat het voor haar in ieder geval vanaf 24 november 2005 kenbaar was dat de bouwmogelijkheid van een tweede woning op haar perceel zou komen te vervallen en zij tot 1 mei 2006 de gelegenheid had om die bouwmogelijkheid te benutten, maar daarvan geen gebruik heeft gemaakt. Het was mogelijk om binnen deze periode van vijf maanden een aanvraag om een bouwvergunning eerste fase in te dienen, aldus de SAOZ.

Rechtsvraag

Is het mogelijk om binnen een periode van vijf maanden een ontvankelijke aanvraag voor een bouwvergunning eerste fase voor de bouw van een tweede woning op het perceel van verzoekster in te dienen?

Uitspraak

De StAB heeft in een deskundigenverslag van 4 oktober 2012 geconcludeerd dat, gelet op de

minimale doorlooptijden van de onderscheiden stappen in het ontwerpproces en de complexiteit van de bouwmogelijkheden, een periode van vijf maanden onvoldoende is om een ontvankelijke aanvraag voor een bouwvergunning eerste fase voor de bouw van een tweede woning op het perceel van verzoekster in te dienen. Daarbij is uitgegaan van de vereisten voor het indienen van een ontvankelijke bouwaanvraag eerste fase en de voorgeschreven termijnen. Voorts heeft de StAB de bouwmogelijkheden op het perceel van verzoekster beoordeeld en geconcludeerd dat die complexer zijn dan het college en de SAOZ hebben verondersteld. Zo dient het bestaande perceel te worden gesplitst en dient te worden voorzien in een ontsluiting op de achter het perceel gelegen Mondriaanlaan.

De rechtbank heeft met juistheid overwogen dat, gelet op de situering van de bestaande woning van verzoekster, de StAB er terecht van is uitgegaan dat een tweede woning alleen een uitweg kon hebben naar de achter het perceel gelegen Mondriaanlaan. Daarbij heeft de rechtbank terecht betrokken dat een af te splitsen gedeelte van het perceel waarop het bouwvlak voor een tweede woning was geprojecteerd door de bestaande woning is afgesloten van de Menneweg, ook als het bestaande bijgebouw op het perceel zou worden gesloopt. Voorts heeft de rechtbank de StAB ook kunnen volgen in haar conclusie – samengevat – dat gegeven de situatie op het perceel verscheidene ontwerpen zullen moeten worden gezien. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank de StAB kunnen volgen in de conclusie dat in dit specifieke geval een termijn van vijf maanden niet voldoende is om een ontvankelijke aanvraag voor een reëel bouwplan voor het perceel in te dienen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 05-03-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:737

Zaaknummer: 201302985/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Wageningen/planschade

Met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kon worden uitgesloten dat op de begane grond van het appartementengebouw nog steeds een ambachtsbedrijf kon worden uitgeoefend, omdat voor de uitoefening van een ambachtelijk bedrijf ingrijpende bouwkundige aanpassingen nodig zouden zijn geweest.

Casus

Bij besluit van 8 september 2006 heeft het college met toepassing van artikel 19, tweede lid, van de WRO vrijstelling verleend van de in het bestemmingsplan 'Benedenbuurt 1981' gestelde voorschriften voor de oprichting van een gebouw met ruimte voor vijf appartementen op het perceel te Wageningen. Ingevolge de bij het bestemmingsplan behorende planvoorschriften is het perceel bestemd voor bedrijfsdoeleinden, en voor daarbij behorende dienstwoningen met bijgebouwen, bouwwerken geen gebouwen zijnde, parkeerterreinen, tuinen en erven.

Appellanten zijn eigenaren van het aangrenzende perceel met woning. Zij hebben op 30 september 2010 een aanvraag om een tegemoetkoming in planschade ingediend bij het college. Zij stellen dat hun woning in waarde is verminderd als gevolg van de verleende vrijstelling.

Het college heeft de aanvraag afgewezen en dat besluit in bezwaar gehandhaafd onder verwijzing naar adviezen van Langhout en Wiarda Juristen en rentmeesters. In de adviezen heeft Langhout een vergelijking gemaakt tussen de planologische mogelijkheden van het bestemmingsplan en hetgeen het vrijstellingsbesluit mogelijk maakt. Uit deze vergelijking heeft Langhout de conclusie getrokken dat als gevolg van het vrijstellingsbesluit een beperkt planologisch voordeel dat is ontstaan doordat de bestemming bedrijfsdoeleinden feitelijk is weggefallen, zodat het besluit van 8 september 2006 per saldo niet tot planologisch nadeel heeft geleid.

Rechtsvraag

Kan als gevolg van de vrijstelling met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid worden uitgesloten dat de bestemming 'bedrijfsdoeleinden' op het perceel kan worden verwezenlijkt?

Uitspraak

De rechtbank heeft terecht overwogen dat als gevolg van de vrijstelling met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kon worden uitgesloten dat op de begane grond van het appartementengebouw nog steeds een ambachtsbedrijf kon worden uitgeoefend. Daarbij is van belang dat om een appartement of appartementen op de begane grond geschikt te maken voor de uitoefening van een ambachtelijk bedrijf ingrijpende bouwkundige aanpassingen nodig zouden zijn geweest. Deze lagen niet in de rede, gelet op het kort na het verlenen van de vrijstelling bekend gemaakte voornemen om in een nieuw bestemmingsplan de bestemming 'bedrijfsdoeleinden' te laten vervallen. De raad heeft op 8 februari 2010 het bestemmingsplan 'Wageningen' vastgesteld, dat op 9 februari 2011 onherroepelijk is geworden. Ingevolge dit plan zijn de gronden waarop het appartementengebouw is gerealiseerd bestemd voor 'wonen' en is de bestemming 'bedrijfsdoeleinden' komen te vervallen. Met deze nieuwe bestemming is het uitoefenen van bedrijven op de begane grond van het appartementengebouw dus niet meer mogelijk en is de planologische situatie in overeenstemming gebracht met de feitelijke. In de periode waarin de vrijstelling is verleend tot aan de inwerkingtreding van het bestemmingsplan 'Wageningen' kon het uitoefenen van een ambachtsbedrijf met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid worden uitgesloten.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 05-03-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:745

Zaaknummer: 201304157/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Meppel/planschade

Een korting op de schade is aan de orde indien deze slechts gedeeltelijk binnen het normale maatschappelijke risico valt.

Casus

Bij besluit van 3 september 2013 heeft het college, ter uitvoering van de tussenuitspraak en in navolging van een nader advies van de SAOZ van 23 juni 2013, opnieuw beslist op de bezwaren van appellant. De SAOZ heeft in het nader advies alsnog onderzocht of, en zo ja, in hoeverre de door aanvragers geleden schade binnen het normale maatschappelijke risico valt en krachtens artikel 6.2, eerste lid, van de Wro geheel of gedeeltelijk voor hun rekening dient te blijven. De SAOZ heeft in dat advies vermeld dat de planologische ontwikkeling, gelet op de locatie van de nieuwbouwwoningen in de bestaande lintbebouwing langs de Nijeveenseweg en de ligging binnen de bebouwde kom, kan worden aangemerkt als een normale maatschappelijke ontwikkeling die voor aanvragers redelijk in de lijn der verwachtingen lag. Voorts past de ontwikkeling in de ruimtelijke structuur van de omgeving, maar niet in het langjarig door de gemeente gevoerde planologische beleid ter plaatse. In gemeentelijke plannen was niet voorzien in bebouwing ter plaatse. Verder is de afstand van de ontwikkeling tot de percelen van aanvragers betrekkelijk klein, wat mede de impact van de ontwikkeling op de percelen van de aanvragers veroorzaakt. De omvang van het door de ontwikkeling veroorzaakte nadeel van € 4.000 respectievelijk € 3.500 is voldoende substantieel om deze niet aan te merken als een bagatelschade, zeker in verhouding tot de waarde van de woningen, aldus de SAOZ. Verder heeft zij in aanmerking genomen dat, gelet op de beperkte ouderdom van het bestemmingsplan en de op de gronden rustende woonbestemming voor bijgebouwen, aanvragers redelijkerwijs geen rekening hoefden te houden met de kans dat de planologische situatie ter plaatse zou kunnen wijzigen ten behoeve van een inbreiding met drie vrijstaande woningen. Op grond van het voorgaande is de SAOZ tot het advies gekomen dat 20% van de planschade niet voor tegemoetkoming in aanmerking komt, omdat deze binnen het normale maatschappelijke risico valt. De SAOZ heeft het college geadviseerd de aan belanghebbende A en belanghebbende B toegekende tegemoetkoming in planschade te herzien in € 3.200 en die van belanghebbende C in € 2.800, zijnde 80% van de door hen geleden schade. Het college

heeft het advies integraal overgenomen.

Rechtsvraag

Kan een kortingspercentage worden toegepast bij de beoordeling van het normaal maatschappelijk risico?

Uitspraak

Bij de beoordeling in het kader van artikel 6.2, eerste lid, van de Wro of, en zo ja, in hoeverre de door aanvragers geleden schade tot het normale maatschappelijke risico behoort kan een kortingspercentage worden toegepast. Dat een kortingspercentage mogelijk is, sluit overigens niet uit dat de toetsing aan artikel 6.2, eerste lid, tot de conclusie kan leiden dat de schade geheel binnen het normale maatschappelijke risico valt. De SAOZ heeft die conclusie ook niet uitgesloten in het nader advies van 23 juni 2013. Zij is pas aan de toepassing van een korting toegekomen, nadat zij heeft geconcludeerd dat de schadeveroorzakende maatregel weliswaar een normale maatschappelijke ontwikkeling betreft maar dat de daardoor veroorzaakte schade als onevenredig moet worden aangemerkt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 26-02-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:598

Zaaknummer: 201208052/1/A2

Wetsartikelen: 6.2 lid 1 Wro

RECHTSPRAAK

Wijchen/planschade

Nu het oude bestemmingsplan geen zelfstandige bouwmogelijkheden voor extra woningen op de percelen bood, leidt het vervallen van die bouwmogelijkheden in het nieuwe bestemmingsplan niet tot een planologisch nadeliger situatie.

Casus

Appellanten zijn eigenaar van de percelen in Wijchen. Zij stellen schade te lijden ten gevolge van het door de raad op 28 juni 2007 vastgestelde en door gedeputeerde staten op 2 oktober 2007 goedgekeurde bestemmingsplan 'Wijchen-West', waarin de bouwmogelijkheden op de percelen zijn beperkt.

Het college is tot de slotsom gekomen dat de planologische wijziging voor appellanten niet heeft geleid tot een nadeliger positie waaruit voor vergoeding vatbare schade is voortgevloeid, omdat onder het oude bestemmingsplan op de percelen geen zelfstandige bouwmogelijkheden voor woningen bestonden die door de inwerkingtreding van het nieuwe bestemmingsplan zijn komen te vervallen. Het college heeft daarbij, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 24 december 2003 in zaak nr. 200300722/1, van belang geacht dat appellanten voor een eventuele bouwmogelijkheid voor woningen onder het oude bestemmingsplan afhankelijk waren van de medewerking van derden, die bereid moesten zijn tot onttrekking of sloop van bestaande woningen zonder te herbouwen.

Rechtsvraag

Moet in de planvergelijking uitgegaan worden van bouwmogelijkheden onder het oude planologisch regime, nu deze afhankelijk waren van de medewerking van derden, die bereid moesten zijn tot onttrekking of sloop van bestaande woningen zonder te herbouwen?

Uitspraak

Ingevolge het oude bestemmingsplan mocht het aantal woningen binnen de bestemming 'woondoeleinden' niet worden vergroot. De rechtbank heeft hieruit terecht afgeleid dat het

oude bestemmingsplan geen zelfstandige bouwmogelijkheden voor extra woningen op de percelen bood, omdat die pas ontstonden na onttrekking dan wel sloop van woningen van derden binnen de bestemming 'woondoeleinden'. Indien een derde zou zijn overgegaan tot onttrekking dan wel sloop van een woning zonder herbouw, zou het voorts geenszins zeker zijn geweest dat appellanten de daardoor ontstane bouwmogelijkheid zouden mogen benutten, daargelaten dat het evenmin zeker was dat voor de bouw van woningen op de percelen ontheffing zou zijn verkregen van het daarop rustende bouwverbod wegens de ligging van de percelen binnen de geluidzone van het spoor. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat, nu het oude bestemmingsplan geen zelfstandige bouwmogelijkheden voor extra woningen op de percelen bood, het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het vervallen van die bouwmogelijkheden in het nieuwe bestemmingsplan niet tot een planologisch nadeliger situatie leidt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 26-02-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:631

Zaaknummer: 201303658/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Eindhoven/planschade

Maximale mogelijkheden van een uit te werken bestemming bij directe planschade.

Casus

De Mispelaar is eigenaar van een bedrijventerrein. Op 29 juli 2010 heeft zij het college verzocht om vergoeding van schade als gevolg van het bestemmingsplan 'Bedrijventerrein GDC Noord' waarin een deel van het bedrijventerrein een natuurbestemming heeft gekregen en de waarde ervan daardoor is verminderd.

Het college heeft overwogen dat bij de vergelijking tussen het oude planologische regime en het nieuwe, gelet op de uitspraak van de Afdeling van 7 november 2012 in zaak nr. 201110908/1/A2, niet van de maximale mogelijkheden van de uitwerkingsregels van het oude bestemmingsplan mag worden uitgegaan en bij die vergelijking mag worden betrokken dat De Mispelaar onder het oude planologische regime geen directe bouwtitel had.

De rechtbank heeft het besluit van 18 oktober 2012 wegens een motiveringsgebrek vernietigd, maar de rechtsgevolgen ervan in stand gelaten, omdat het college zich op basis van het advies van de SAOZ van 6 maart 2013 terecht op het standpunt heeft gesteld dat de directe bebouwingsmogelijkheden op het bedrijventerrein als gevolg van het nieuwe bestemmingsplan zijn toegenomen en dat plan in zoverre voor De Mispelaar tot een planologische verbetering heeft geleid.

De Mispelaar betoogt dat zij daarmee heeft miskend dat de uitspraak van de Afdeling van 7 november 2012 in dit geval niet onverkort van toepassing is en bij de planvergelijking en de taxatie van de waarde van het bedrijventerrein niet mag worden betrokken dat zij ingevolge het oude bestemmingsplan niet over een directe bouwtitel beschikte.

Rechtsvraag

Moeten bij directe planschade de maximale mogelijkheden van een uit te werken bestemming anders worden ingevuld dan bij indirecte schade?

Uitspraak

In die uitspraak heeft de Afdeling overwogen dat bij een planvergelijking niet van de maximale mogelijkheden van een uit te werken bestemming mag worden uitgegaan. In de tussenuitspraak van 17 april 2013 in zaak nr. 201205035/1/T1/A2 heeft de Afdeling overwogen dat bij die vergelijking dient te worden onderzocht wat ten tijde van de inwerkingtreding van het betrokken planologische besluit naar redelijke verwachting de invulling van de uit te werken bestemming zou zijn. In dat verband komt onder meer betekenis toe aan de uitwerkingsregels, de toelichting bij het bestemmingsplan en de mate waarin een en ander, naar aard en omvang, binnen de ruimtelijke kenmerken van de omgeving en het geldende planologische beleid past, aldus die uitspraak.

Hoewel deze rechtspraak betrekking heeft op een verzoek om een tegemoetkoming in planschade door een planologische wijziging op de gronden van derden, is er geen aanleiding daarover anders te oordelen in het geval waarin, zoals hier, de gestelde schade door een planologische wijziging op de gronden van de desbetreffende verzoeker is veroorzaakt. Indien van de maximale mogelijkheden van de uit te werken bestemming wordt uitgegaan, zou dat ertoe kunnen leiden dat een uitwerkingsplan nimmer tot een planologische verslechtering leidt, omdat dat plan als oorzaak van planschade dan wegvalt tegen de maximale invulling van het bestemmingsplan, waarin de uitwerkingsverplichting is opgenomen. De Mispelaar betoogt derhalve tevergeefs dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat aan het onderscheid tussen directe en indirecte planschade in dit geval geen betekenis toekomt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-02-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:529

Zaaknummer: 201304220/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Aalten/planschade

Betekenis richtlijnen VNG en dierenwelzijnsnormen voor aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid.

Casus

Appellant betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat niet aannemelijk is gemaakt dat het realiseren van een melkstal met een bouwhoogte van 15 m op de gronden tussen het terrein en de woning met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid valt uit te sluiten. Daartoe voert hij aan dat, gelet op de richtlijnen van de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (hierna: de VNG) over de aan te houden afstand tussen agrarische bedrijven en milieugevoelige functies, een melkstal niet dicht bij de woning kon worden opgericht, zodat vanuit de woning nog steeds uitzicht op de windturbines op het terrein zou bestaan. Voorts voert hij onder verwijzing naar informatie van Groen Kennisnet aan dat een melkstal met een bouwhoogte van 15 m in verband met het welzijn van de dieren onwenselijk is.

Rechtsvraag

Welke betekenis hebben de VNG-richtlijnen en informatie van het Groen Kennisnet voor de aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat realisatie van de melkstal was uitgesloten?

Uitspraak

Appellant heeft niet met het rapport van een andere deskundige aannemelijk gemaakt dat het realiseren van een melkstal met inachtneming van de richtlijnen van de VNG, daargelaten het indicatieve karakter ervan, het uitzicht vanuit de woning op de windturbines op het terrein niet geheel of grotendeels zou wegnemen. Voor zover het, gezien de informatie van Groen Kennisnet, niet waarschijnlijk is dat een veehouder een melkstal met een bouwhoogte van 15 m zou realiseren, betekent dat voorts niet dat dat met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid was uitgesloten.

Het betoog faalt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-01-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:193

Zaaknummer: 201302461/1/A2

Wetsartikelen: 49 WRO

RECHTSPRAAK

Eersel/planschade

Schriftelijke toezegging van college om mee te werken aan een omgevingsvergunning volstaat om schade anderszins verzekerd te laten zijn.

Casus

Het bestemmingsplan voorziet in de mogelijkheid van bouw van woningen op de achterzijde van de percelen die zijn gelegen naast de percelen van appellanten. Aanvankelijk was in het bestemmingsplan deze bouwmogelijkheid ook voor de achterste gedeelten van hun percelen opgenomen. Het beroep van appellanten tegen de goedkeuring van het bestemmingsplan, welk beroep in het bijzonder was gericht tegen de bouwmogelijkheid in hun achtertuinen, heeft de Afdeling gegrond verklaard en daarbij het goedkeuringsbesluit, voor zover het betrekking had op die bouwmogelijkheid, vernietigd. Het college van gedeputeerde staten heeft vervolgens aan dit gedeelte van het bestemmingsplan alsnog goedkeuring onthouden. Dit heeft tot gevolg gehad dat het plan in werking is getreden zonder die bouwmogelijkheid. Het college acht het echter nog steeds van groot belang dat uiteindelijk ook in de achtertuinen van appellanten woonbebouwing wordt gerealiseerd. Met het oog daarop heeft het college in een schriftelijke verklaring verklaard dat het desgevraagd zal meewerken aan de verlening van een omgevingsvergunning voor het in strijd met het planologische regime bouwen en gebruiken van woningen in de achtertuinen van die percelen. Voorts heeft het college ter zitting verklaard dat er planologisch gezien geen grond is om die medewerking niet te verlenen aan rechtsopvolgers van appellanten.

Rechtsvraag

Is de planschade met de schriftelijke toezegging van het college anderszins verzekerd?

Uitspraak

Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, is er onder deze omstandigheden geen reden om aan de verklaring van het college geen betekenis toe te kennen. Dat een aantal jaren is gelegen

tussen de inwerkingtreding van het bestemmingsplan en de verklaring, is op zich daarvoor onvoldoende, mede gelet op de toelichting door het college. Nu er geen grond is voor het oordeel dat de in de verklaring gedane toezegging in dit geval niet gestand zal worden gedaan, heeft het college de toezegging terecht betrokken bij de beoordeling van de verzoeken om planschadevergoeding. Daarbij is in aanmerking genomen dat er voldoende samenhang bestaat tussen de toezegging en de schadeveroorzakende besluiten. Voorts heeft het college, in navolging van de adviezen van de planschadecommissie van 2 juli 2012, kunnen concluderen dat de desbetreffende gronden door de toegezegde bouwmogelijkheid een hogere waarde hebben dan in het geval de gronden alleen als tuin kunnen worden gebruikt. Dat appellanten van die bouwmogelijkheid geen gebruik willen maken, laat onverlet dat die bouwmogelijkheid op zichzelf gezien de waarde van de percelen verhoogt. Een redelijk denkend en handelend koper zal zijn prijs op die toegezegde bouwmogelijkheid afstemmen. De commissie heeft de meerwaarde van de percelen van appellanten bepaald op onderscheidenlijk € 77.400 en € 288.000. De hoogte van de meerwaarde is niet bestreden. Nu de meerwaarde de planschade overstijgt, heeft het college de verzoeken om een planschadevergoeding reeds kunnen afwijzen om de reden dat de door appellanten geleden planschade anderszins is verzekerd. De rechtbank heeft dit miskend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-01-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:182

Zaaknummer: 201301377/1/A2

Wetsartikelen: 49 WRO